

Δαφνοστεφάνωτος. Τί άλλο θέλεις;
Γαβριήλ. Αί, και το μισό σου δεν το μετα-
χειρίζεσαι;

Δαφνοστεφάνωτος. "Απαγε! "Επειτα... (πηγαί-
νει κοντά και μιλά σιγανά) μεταξύ μας... δεν έχω.

Γαβριήλ. "Ετσι καθώς το λές, φαίνεται σαν
έφκολο το σύστημά σου.

Δαφνοστεφάνωτος. "Εφκολο; Με συχωρείς. Δυ-
σκολώτατο μάλιστα!

Γαβριήλ. Πώς το βγάζεις άφτό;

Δαφνοστεφάνωτος. Βέβαια. 'Ο καθένας γράφει
σαν έχει μισό. Δύσκολο είναι σά δεν έχεις.

Γαβριήλ. "Αφτό, παλικάρι μου, μου φαίνεται σά
σοφισμός.

Δαφνοστεφάνωτος. Τί παρρίζεις; Είμαι και δει-
νός δικηγόρος.

Γαβριήλ. Καί τώρα πές μου μια στιγμή. "Αφτό
τά κάρα τί θάν τά κάνουμε;

Δαφνοστεφάνωτος. Μά θάν τά πάρω μαζί μου
στον Παράδεισο.

Γαβριήλ. "Αδύνατο. Δεν έχει τύπο. "Επειτα
μάς ήρθε τίς περασμένες κι' ο Σουρής μ' ένα σωρό
βαγγόνια.

Δαφνοστεφάνωτος (συλλογιέται). Μια ιδέα!..
βλέπεις, είμαι έφεδρετικός, τó δείχνουν και τά δρά-
ματά μου... Νά χτίστε επίτηδες έναν κόσμο για
μένα και τά έργα μου.

Γαβριήλ. "Ας είναι, άς γίνει κι' άφτό. (Φωνά-
ζει έναν "Αγγελο). Χτίστε μια στιγμή έναν κόσμο
επίτηδες για τόν κύριο και τά έργα του. "Ορίστε
λοιπόν, πήγαινε μαζί με τόν "Αγγελο.

(Εξελιχθ' ο Δαφνοστεφάνωτος με τά κάρα του)

Γαβριήλ. "Α μια στιγμή, ξέχασα. Πώς σέ λένε
νά σέ γράψω στον κατάλογο;

Δαφνοστεφάνωτος. Τιμολέων "Αμπελές.

Γαβριήλ. Πολύ καλά. (Γράφει).

"Ονοματεπώνυμο. "Αμπελές Τιμολέων.

"Επάγγελμα. Πεζογράφος (με τήν όκη), ποιητής
(με τó καντάρι), δικηγόρος.

Χαρακτηριστικό. Γράφει χωρίς μισό. Τώρα λοι-
πόν πήγαινε.

(Φέβγει ο "Αμπελές με τόν "Αγγελο και με τά
κάρα του. Περνά πές ένας αιώνας ως νά διαθεούν
όλα τά κάρα. Έναν αιώνα κατόπι ξαναγυρίζει ο
"Αγγελος).

Γαβριήλ. Τόνα χτίσατε λοιπόν τόν άλλο κόσμο;
"Αγγελος. Ναι, μά δεν έφτασε ο ένας. "Αναγ-

καστήκαμε νά χτίσουμε διό, έναν για τά πεζά
κι' έναν άλλο για τά έμμετρα.

Λ. Α.

ΣΚΗΗΡΟΙ ΚΑΙ ΔΕΙΛΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τά μισμένα χελιδόνια
Ξανάρχονται άπ' τήν "Αραπιά
Τό περασμένο καλοκαίρι
Τάχα θά μου ξανάρθη πιά;

Τό περασμένο καλοκαίρι
Πού δέ θά τόβρω άλλη φορά,
"Από τά πύθ συνηθισμένα
"Εγώ είχα πλάσει τή χαρά.

Στόν όχτο ανέβαινα τόν έχει
Στή ρίζα του ο Δυναβηττός
Στά πόδια πάντοτε τού άφέντη
Σά σκύλος βόσκειται σιωπηλός.

Και τήν "Αθήνα κι ο όχτος έχει
Γονατιστή, και τήν κρατεί
Και τήνε χαίρεται σαν κύρης
Κάτου άπ' τόν ήσιο του δετή.

Κι από τόν ήσιο είναι δροσάτος
Κι άπ' τά πλατάνια είναι χλωμός.
Γύρω μάς πλάσης ή άσπρη γύμνια
Κι άπάνου ο ήλιος καίει σκληρός.

Κ' ένφ' τής χώρας κάτου είν' όλα
Κι άσάλευτα και φλογερά,
Στόν όχτο σάλεμ' από δέντρα,
Κ' ένα τραγούδι από νερά.

Κ' ή νερομάνα είναι στον όχτο,
Μανταλωμένη, σκοτεινή
Γουίης, δέ βλέπεις όλο βουίζει,
Μιά θάλασσα είναι άλαργινή.

Και παρ'άφερα είν' ή βρυσούλα
Ρέει άγαθά, συγκρατητά,

Σ' όλους τó δίνει αλήτη τó βιός της
Ξεσπέναστα, και δέ ροιφά.

Τής γειτοιάς τó φτωχολόδι
Δέχεται, και τó ξεδιωφά,
Κι άκούει, και δέν την θυμώνουν
Μαλλόματα και λόγια άψά.

Και κάποτε, όσο νά γιομίσω
Κάποιο στενόλαιμο σταμνί,
Δουλεύει πονηρά ένα ταιρί
Κι άγάπης γίνεται οκαμνί.

Κ' ένα στενό δρομάκι άγνάντια
Μέσ' στήνφόρια τά πλατιά,
Τραβάει ψηλά στο κορφοβούνι,
Κι άξαφνα χάνει τó ή ματιά.

Κ' εκεί πού χάνεται, —μιά άλόη
Στέκει μ' όλόρθα σπαθωτά
Τά σταχτοπράσινα τά φύλλα
Σάν από χάλκωμα χυτά.

Κι άπ' τή ζωή βαλτό σημάδι
Φαντάζ' ή άλόη για νά μηνά
Κάποιον άγώνα πού τελειώνει,
Κάποιον άγώνα πού άρχινά.

Και στο δρομάκι ένα κατέβα
Κι άνέβα, άργοι και βιαστικοί
Κι άδιάκοπα και ζά κι άνθρωποι,
Και πάν έδω και πάν εκεί.

Και είτε γυρίζουν κάτου, και είτε
Τραβάν προς τήν κορφή άντικρύ,
"Αφαντοι γίνονται ήμα σιρίφουν,
Σβένεται άπ' όμπρός σου είναι νεκροί.

Και μοναχά στο νού άπομένει
Τό βράδιασμα, ώρα διαλεχτή
Μιά μέρα θέλει νάροφύγη,
Μιά νύχτα νάροφύναχτη.

Και κάθε άντίκρυσμα είναι τότε
Σοφού τεχνίτη ζωγραφιά
Με τάπαλάτατο κοντόλι
Νά την ή άφάνταστη όμορφιά!

Και πέρα, άπάνου άπ' όλα, ο Πάρνης,
Τής θείας Ηεντέλης ο άδερφός,

προσευχής όφελιμώτερα και πιστότερα παρ' πρώτα.

"Απ' τήν άντίληψη τής προσευχής πούχουμε κρέμα-
ται τó πείτερο και ο βαθμός τής έπιρροής πού τής άνο-
γνωρίζουμε. Κατά τή δική μας γνώμη, ή προσευχή είναι
μιά συνομιλία τής καρδιάς με τó Θεό, διάλογος δηλαδή
κι όχι μονόλογος και δέν είναι με τή φαντασία μόνο τέ-
τια, τάχατες με τó πνεύμα τού κόσμου συνομιλία, παρ'ά
είναι συνομιλία προσωπικού άνθρώπου με τόν προσωπικό
Θεό, «familiarē cum Deo colloquium». 'Ο άνθρώπος μι-
λάει, άκούει κι άπαντάει ο Θεός: «Θεέ τού "Ισραήλ, είσαι
Θεός πού κρύβεσαι!» λέει ο "Ησαΐας, ναι, Θεός πού κρύ-
βεται, μά όχι Θεός βουδός και πεθαμένος, παρ'ά Θεός
ζωντανός, π' άκούει κι άπαντάει: «"Εκείνος πού δημιούρ-
γησε ταύτή μπορεί νά μην άκούη;» "Εκείνος πού μάς έ-
θελε τόν πόθο νά συνομιλούμε μαζί του πώς δέ θάπαν-
τάη; — Δέν μπορεί ο Θεός νάφύση προσευχή δίχως άπό-
κριση, όπως κι' ένας άνθρώπος τόντις συμπονετικός δέν
μπορεί νά μην άκούση ενός δυστυχισμένου τά παρακάλια.
Δέν άποκρίνεται με λόγια πού νά τήκοϋμε, άποκρίνεται
με πράγματα. «Πραγματικά μάς άπαντάει ο Θεός, λέει
ο Bengel, όπως σ' ένα ζήτοϋλα συνήθως κάνει κι ο άν-
θρωπος ο γενναϊόκαρδος» δέ συζητάει πολύ μαζί του, μόνο
τόν έλπει και λάθος κάνουν και σ' αυτό οί πειότεροι πού
προσεύχονται, ποτέ νά μην παύουν νά παρακαλόνε, με
τό νά μην παρατηρούν ποτέ τήν πραγματική άπόκριση

του Κυρίου». Στα δικά μας μάτια φαίνεται για βέβαιο,
πώς με τίς προσευχές μας μπορούμε νά έπιρρεάσουμε τόν
Κύριο και νά τον επρώσουμε νά έπιτρέψη πράξεις, πού
χωρίς τίς προσευχές μας δέ θά γινόντουσαν. Αύτή νη ή
άντίληψη τής προσευχής, καθώς ο "Ιησούς τήν παρ'αί-
νει. Δίπλα στο λόγο «"Αδύνατο τίποτα δέν είναι στο Θεό»
βρίσκεται ο άλλος λόγος: «Όλα είναι δυνατά σ' όποιον
πιστεύει». Στο Θεό και στον πιστό είναι δυνατά όλα. 'Ο
Θεός κυβερνάει τόν κόσμο μαζί με τούς πιστούς λα-
τρευτάδες, ότο τών πιστών ανθρώπων οί προσευχές γί-
νουν» είτεια έτσι κι όχι άλλως νά ένεργάη ο Θεός. Τών
προσευχών τά έακούσματα δέν είναι φαντασιοκοπίες, είναι
γεγονότα.

"Η προσευχή, τó familiarē cum Deo colloquium,
είν' ή άτλή, ή άμεση έκφραση τής ζωτικής κοινωνίας
του ανθρώπου με τó Θεό. — Τώρα, ποιά νη τά καλά π' ό-
ποιος προσεύχεται βλέπει από τήν προσευχή του, άπ' τήν
καθημερινή του με τó Θεό κοινωνία;

I

Τό πρώτο είναι, πού λαβαίνει πείρα τού Θεού του.
Στήν προσευχή λαβαίνουμε πείρα τού Θεού. "Εκείνος πού
προσεύχεται, δέ χρειάζεται καθόλου άπόδειξη για τήν ύ-
παρξη τού Θεού· όπως δέ χρειάζεται άπόδειξη για τήν

ύπαρξη τής γής, όπου βρίσκεται, ή τού ήλιου, πού οί
άχτινες του λαμποκοποϋν μπροστά του, τó ίδιο και λιγώ-
τερο χρειάζεται για τó Θεό. "Εκείνος πού προσεύχεται
δοκιμάζει τήν ύπαρξη τού Θεού. Σά σέ τριγυρίζουν οί άμ-
φιβολές, προσεύχου, θά δοκιμάσης τότες τó Θεό. Τίς διώ-
χνει τίς άμφιβολές ή προσευχή. "Εμπόδιο δέν πρέπει νά
ή άμφιβολία για τήν προσευχή. "Α δέν μπορείς σαν πι-
στες νά προσευχηθής, προσευχήσου σαν ένας πού άμφι-
βάλλει. Ρώτησε τόν έαυτό σου, ή δέν είν' ένας Θεός, πού
νά σ' άκούη, σαν τού φωνάζης από τά βάθια τής ψυχής
σου. "Αλάκρη ή φυσική μας έπιστήμη έχει βάζη τήν
πείρα. Πόσες χιλιάδες πειράματα δέν πρέπει νά κίνη ο
σφός, για νά μωρέση νά βεβαιώη ένα πρᾶμα; Τό ίδιο
πρέπει νά φερθῇ κι' ένας πού άμφιβάλλει, για νά νοιώση
τού Θεού τήν ύπαρξη: θαρρέψου λοιπόν νάρθης σέ προ-
σωπική σκέσι με τó Θεό αυτόνε, πού πρόβλημα σου είν'
ή ύπαρξη του, μίλα μαζί και κύτταζε, ή δέ φανερώνεται
στο μάτια σου σά Θεός ζωντανός. "Αλλο μέσο δέν ύπάρχει
για νάποχτήσης στο πρᾶμ' αύτή βεβαιότητα· πρέπει νά
καταπιστῇς με τά πειράματα και νά λάβης πείρα τού
Θεού. "Ακόμη και για όσους είναι πρᾶμα βέβαιο θεωρη-
τικά ή ύπαρξη τού Θεού, κι αυτοί χρειάζονται πάντα νά
σκετίζονται προσωπικά με τó Θεό, ή δέ θένε νάχουν μιά
νεκρή μόνο ιδέα. Στήν προσευχή πάντα καινούρια πείρα
τού Θεού λαβαίνουμε, κι εκείνο πού άλλιώτικα για μάς

Ρήγας με δλόχρονη κορώνη,
Στὸ ἡλιοβασιλέμα, ἀπὸ φῶς.

Μάχει τὸ φῶς του τέτοια γλύκα,
Ποῦ σὲ χτυπάει μέσ' στήν καρδιά·
Σὰν ἀπὸ πρώτη ἀγάπη χαϊδιο,
Σὰν ἀπὸ γιοῦλι μυρουδιά.

Τὸ περασμένο καλοκαίρι
(Τάχα θὰ τῶρω ἄλλη φορά;)
'Απ' ὅλα ἐκεῖνα ἐγὼ εἶχα πιάσει
Μιὰν ἀσυνήθιστη χαρά.
1905.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ

Τὰ χέρια μου εἶναι νὰ μαζώνω
Τὰ λουλούδια στὸν κάμπο ἢ στὸ βουνό,
Τὰ χέρια μου εἶναι γιὰ νὰ ὑψώνω
Τὴν προσευχὴ στὸν οὐρανό.

Τὰ χέρια μου εἶναι γιὰ νὰ σπέρνουν
Τὸ μαῦρο σίχο σιῶτρο χαρτί,
Τὰ χέρια μου εἶναι γιὰ νὰ γέρνουν
Οἱ κουρασμένοι ἀπάνω τους καημοί.

Τὰ χέρια μου εἶναι γιὰ νὰ σκάπτουν
Τὴ νύχτα μουσικά, βαθιά, τὴ γῆ
Καὶ κάποια σάπια λείψανα νὰ θάψουν,
Ποῦ θάνατρίχιαζε μὲ δὴν τῶρισκε ἡ αὐγή.

Τὰ χέρια μου τὴν πέτρα δὲν πετᾶνε,
Μήτε ποῦ φοβερίζουν, οὔτε ποῦ τολμᾶν,
Τὰ χέρια μου δὲν εἶναι νὰ κρατᾶνε
Σπαθί, τουφέκι, καὶ νὰ πολεμᾶν.

"Ὅμως τὰ χέρια μου, ὅταν τὴν 'Αλήθεια
Βλέπω ἕνα πλάσμα νὰ τὴν πατῇ,
'Ἡθελα στήν κορφή της καὶ στὰ στήθια
Στεφάνι καὶ σκουτάρι νὰ σταθοῦν αὐτά.

'Αλήθεια, ὑπάρχεις! 'Ἡ 'Αρετὴ μ' ἐσένα
Πάντα καρπόφορη μητέρα καὶ μεστή·
'Αλήθεια, ὑπάρχεις! 'Ἡ 'Ομορφιά μ' ἐσένα
Εἰκόνα ἀσύντριπτη, στὸ βράχο σκαλιστή.

Δίχως ἐσένα' ἢ 'Αρετὴ μιὰ φουσκάλιδα
Ποῦ τὴ φυσάει τὸ σῶμα ἐνὸς παιδιοῦ·
Δίχως ἐσένα κ' ἢ 'Ομορφιά σὰν τὴν ἀχτίδα
Τοῦ φωτοςὺννεφου στάνεβα τοῦ βραδιοῦ.

"Α! κὶ ἂς μπορούσα νᾶδινα τὰ χέρια
Στοῦ σταυρωμοῦ τάλιπητα φιλιᾶ,
Φτερά νὰ γίνουν, νὰ μὲ πᾶν πέρα' ἀπ' τὰ στέρια
Πρὸς τῆς ἀθάνατης 'Αλήθειας τὴ φωλιά!

Καὶ νά! σκυλιὰ καὶ φειδία καὶ παλιάτσου
Γιὰ τῶν ὄχλων τὰ μάτια καὶ ταυιά,
Ραγιάδες ποῦ πληρώνουνε χαράτσι
Στὴν ἀτιμὴ σουλιτάνα, στὴν Ψευτιά,

Στῆς χώρας τὰ ἄθλια τὰ καταχνασμένα,
Μέσ' στὸν ἀκάθαρτο τῆς ρούγας κουρνιαχτό,
Μακριὰ ἀπ' τὰ χλωρὰ τᾶνθοσπαρμένα,
Κι ἀπ' ὅ,τι μέγα καὶ τρισανοιχτό,

Μὲ βρίσκουν ἐκεῖ πῶσταιναν καρτέρια
Καὶ μοῦ κόβουν τὸ δρόμο ποῦ τραβῶ,
Καὶ σκληρὰ τὰ δειλὰ μοῦ δένουν χέρια,
Καὶ μὲ ξεσκίζει φρένιασμα βουβό.

Τὰ χέρια μου, τᾶνήμερα βυζασταροῦδια,
Τὰ κριβὰ χέρια σὰν τὸ θησαυρό,
Γλυτῶστε τα, γιὰ τᾶνθια καὶ γιὰ τὰ τραγοῦδια,
'Ἡ καρφῶστε τα ἀπάνω στὸ σταυρό!

1904.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

«Δὲ σὰς ἔρχονται κάποτε σκέψεις», ρώτησε ἡ ἔξυπνη
νιά, «ποῦ ὅπως διόλου δὲ λέγονται;»

«Μοῦ ἔρχονται», εἶπε ὁ γέρος ποιητής. «Καὶ καμιά
φορά, σὰ σκαλλίζω γιὰ ρίμα ποῦ δὲν ἔρχεται, μοῦ περ-
νοῖνε σκέψεις ποῦ ἀδύνατο νὰ τυπωθοῦν».

'Επιδάτης: «Ἐχω καιρό, κύριε, νὰποχαιρηθῶ τῇ
γυναίκα μου ἀπ' τὰ κίγκελλα;»

Σιδεροδρομίτης: «Μὰ δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ. Πόσος
καιρὸς εἶναι ποῦ παντρευτήκατε;»

Δάσκαλος: «Στὴν Κίνα οἱ κακοῦργοι πολλὰς φορὰς
καταδικάζονται νὰ μένουν ζῦντοι ὥς ποῦ νὰ τοὺς ἔρθῃ
τρέλλα ἢ θάνατος. Τώρα, πῶς λές νὰ τοὺς ἐμποδίζουν
ἀπ' τὸ νὰ τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος;»

Μικρὸ κορίτσι (τὸ μεγαλύτερο μιᾶς μικρῆς φαμε-
λιάς): «Ἰσως, δάσκαλε, τοὺς δίνουν κάνα παιδάκι νὰν τὸ
φροντίζουν».

«Προτοῦ παντρευτοῦμε μοῦ εἶπες πῶς εἴσουν ὕπναροῦ
—φοβερὴ ὕπναροῦ».

«Καλά, καὶ τί μ' αὐτό;»

«Καὶ τώρα πρέπει νὰ κάθουμαι μαζί σου τὴ νύχτα
ἐπειδὴ ἔχεις ὕπνια».

δὲν εἶνε παρὰ τέχνασμα διανοητικό, τὸ πραγματοποιοῦμε
ἢ νεκρὴ ἰδέα γίνεται πρόσωπο ζωντανό, ἢ πρώτη αἰτία
μεταμορφώνεται σὲ πατέρα φιλόστοργο.

'Αλλοίμονο! τόσα πράματα ἔβρουμε γιὰ τὸ Θεὸ καὶ
τόσο λίγο τότε δοκιμάζουμε. Γι' αὐτὸ ξεράνε τόσο κὶ
ἀδύναμα τὰ κηρύγματά μας· τίποτ' ἄλλο πειὰ δὲν εἶνε
παρὰ πραγματεῖες πάνου σὲ θέματα θρησκευτικὰ, ἀντὶς
νᾶνε μαρτυρίες ζωντανῆς τοῦ Θεοῦ ποῦ δοκιμάσαμε. Προ-
σευχὴ θὰ πῇ δοκίμασμα τοῦ Θεοῦ. 'Αγαπητοὶ φίλοι, ἂς
κυτᾶξουμε, ὅταν ἀπ' τὸ πανεπιστήμιο θὰ μποῦμε στὴ
ζωή, νὰ γνωρίσουμε τὸ Θεὸ πειραματικά, κὶ ὅχι ἀπ' τὰ
βιβλία μόνο ἢ ἀπ' τὰ συστήματα.

II

'Ἡ προσευχὴ εἶνε, εἴπαμε, ἡ ἄμεση ἔκφρασις τῆς ζω-
τικῆς τᾶνθρώπου μὲ τὸ Θεὸ κοινωνίας· ἐπίσης εἶνε τὸ
μέσο τὸ καλλύτερο γιὰ νὰ φυλάγῃ καὶ ναυξάνῃ τὴ
θρησκευτικὴ μας ζωὴ. Καθὼς τὸ σῶμα μας, γεννημένο
ἀπὸ τὴ γῆ, ἔχει ἀνάγκη γιὰ τὴ συντήρησιν καὶ τὴν αὔξη-
σιν τοῦ ἀπὸ γῆινες οὐσίαις, ἔτσι καὶ τὸ πνεῦμα μας, ποῦ μὲ
τὸ Θεὸ συγγενεύει, ἔχει ἀνάγκη νὰ θρεφτῇ μ' οὐράνιαις
οὐσίαις· ἄλλιώτικα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰδυνατίζῃ καὶ τέλος
νὰ πεθάνῃ. Γιὰ νὰ ζήσῃ ἐκεῖνο ποῦ εἶν' ἀπ' τὸ Θεὸ μέσα
μας, πρέπει νὰ διατηριέται μὲ στοιχεῖο θεϊκό. 'Απὸ δὴ

βγαίνει, πῶς ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐσωτερικὸς χρειάζεται ὅπως κὶ
ὁ ἐξωτερικὸς νὰ θρέφεται· κ' ἡ θροφή του εἶν' ἡ προσευχὴ.
Τόσο ἀνάγκη γι' αὐτὸν εἶνε νὰ προσεύχεται, ὅσο γιὰ τὸν
ἐξωτερικὸ ἄνθρωπο νὰ τρώγῃ. 'Ἡ προσευχὴ εἶνε τὸ θερ-
μότερο τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐνὸς ἀνθρώπου. Σὰν ἀδυνα-
τίξῃ κὶ ἀναριεύῃ, λιγοστεύει ἡ πνευματικὴ ζωὴ. 'Ὅσο γί-
νεται πυκνότερη καὶ ζωηρότερη, τόσο ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ
μεγαλάνει. Μὲ δικαίον τοῦ εἶπε ὁ Franz von Bader: «'Ἡ
ἀληθινὴ τᾶνθρώπου ἀμαρτία εἶνε ἡ ἀναμελιὰ του γιὰ τὴν
προσευχὴ».

Μποροῦμε ἀκόμα μακρύτερα νὰ πᾶμε τὴ σύγκρισή μας
μεταξὺ θροφῆς τοῦ πνευματικοῦ καὶ θροφῆς τοῦ γῆινου ἀν-
θρώπου. Γιὰ νὰ θρέψουμε τὸ σῶμα, δὲν περιμένουμε γὰρ
νὰ νοιώσουμε τὴν ἀνάγκη, μόνον συνειθίζουμε νὰ τρώμε τὸ
φαγί μας σ' ὥρες ὀρισμέναις χωρὶς νὰ νοιώσουμε τὴν πεί-
να· τὸ ἴδιο δὲν πάει καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ μας; Γιὰ νὰ προ-
σευχθῶμε, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ περιμένουμε καμμιὰ ξε-
χωριστὴ διάθεσις, καμμιὰ ὑπερβολικὴ δίψα τοῦ Θεοῦ. Σὰ
βρίσκεται μαζί κὶ αὐτὴ, δὲν ὑπάρχει καλλύτερο πρᾶμα· σὰ
λεῖπει, πρέπει νὰ μποροῦμε νὰρχίζουμε χωρὶς αὐτὴ καὶ
μὲ τὴν προσευχὴ νὰ τὴν ζυπνᾶμε. Μήπως δὲν πρέπει νὰ
προσπαθῶμε νὰ φερνοῦμαστε καλὰ, προτοῦ τὸ συνειθίσου-
με; Μήπως ἡ ἡθικὴ διαγωγή μπορετὴ νὰ μόνον, σὰ δὲ
βιάξῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του; 'Ἡ διάθεσις ἔρχεται δεύτερο
στὴν προσευχὴ ἢ θέλησις νὰ τὸ σημαντικόν. 'Ἡ διάθεσις

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν 'Ελλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ 'Ἐξω-
τερικὸν Δρ. 10

20 λεπτὰ τὸ φύλλο 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίοςκια τῆς ἑλαττίας
Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οἰ-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τρεχιδρόμου ('Ο.
φθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμου ('Ομόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Μανω-
λακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια),
στὸ βιβλιοπωλεῖο «'Εστία» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Ξηροῦ.
ὁδ. Βουδουλίνης Δρ. 1, σιμὰ στὴν Τρούμπα
'Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ'
εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΘΕΛΑΜΕ

να ξέρουμε πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θάμα κὶ ὁ μακαρίτης
Ντελγιαννης βγήκε ἀμέσως μόλις πέθανε ἀμέσως
πατριώτης, περιουσιαστος πολιτικός» καὶ δὲν ξέρουμε
τί ἄλλο ἀκόμα. Μπορεῖ νάταν κ' ἔτσι, δὲ λέμε. Μὰ
κεῖνο ποῦ μᾶς ξεπιάζει εἶναι ὅτι ὅλους αὐτοὺς τοὺς
διαλεχτοὺς χαραχτηρισμοὺς τοὺς εἶπαν καὶ τοὺς γρά-
ψανε ὅχι φίλοι του, γιὰτὶ τότε τὸ πρᾶμα δὲ θάτανε
καθόλου παρὰξενον, μὰ ἀνθρώποι· ποῦ ἴσαμε τὴ
μέρα τοῦ θανάτου του τὸν πολεμοῦσανε λυσσασμένα
καὶ δὲν ἀφήνανε παρὰνὸμι χλευαστικὸ ποῦ νὰ μὴν
τοῦ τὸ κρεμάσουνε, σὰν τενεκέ, στὴν οὐρὰ τῆς θαν-
τικότητας του.

Τοὺς κυρίους αὐτοὺς, ποῦ οἱ περισσότεροι ἔτυχε
νᾶναι 'Αθηναῖοι φημεριδογράφοι, μποροῦμε νὰ τοὺς
ρωτήσουμε σήμερα:

— 'Αφοῦ εἶταν τόσο μεγάλος πολιτικός ὁ Ντε-

πρέπει νὰ ὑπακούῃ στὴ θέλησιν, κὶ ὅχι ἡ θέλησιν στὴ
διάθεσιν. Νὰ βιάξῃ ἄλλα πρόσωπα στὴν προσευχὴ καὶ σὲ
μελέτες θρησκευτικὰς εἶνε πρᾶμα κακὸ καὶ δὲν μπορεῖ
παρὰ ὀλέθρια νὰ φέρῃ ἐπακόλουθα. Νὰ στενοχωρῆς ὅμως
τὸν ἑαυτὸ σου στὴν προσευχὴ εἶν' ἅγιο στενοχώρημα, ποῦ
δὲν ἀπαρᾶσει στὸ Θεὸ καὶ ποῦ φέρνει μεγάλες εὐλογίες.
'Εδῶ ἔχει τὸν τόπο του νὰ τυραννῇ λιγάκι τὸν ἑαυτὸ σου.
Γιὰ τὴν προσευχὴ ἀληθεύει κεῖνο ποῦ ὁ Thomas à Kemp-
pis εἶλεγε γενικὰ γιὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴ. «Κάθε φορὰ
ποῦ βιάξῃς τὸν ἑαυτὸ σου, ἀσφαλίζεις κατὶ καινούριο κα-
λό.» Οἱ πλουσιώτερες ἀπὸ συγκλήσεις προσευχῆς δὲν εἶνε
κ' οἱ παιδὲς εὐλογημένες. Σ' ὅσες προσευχὰς βιάζουμε τὸν
ἑαυτὸ μας, αὐτὲς ἴσως περισσότερο παρὰ οἱ ἄλλαι ἔχουν ἀξία
στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ. 'Ο Kirkegard εἶπε μιὰ μέρα τὸ
παράδοξον αὐτό: «'Ὅσο ἡθικώτερος ζῇ ἕνας ἄνθρωπος, τόσο
ἡ προσευχὴ του πειότερο θὰ μοιάξῃ μ' ἀπόφασις παρμένη».

Ξεχωριστὰ λοιπὸν νὰ συστηθῇ ἀξίζει, καὶ μάλιστα σ'
ἐκεῖνον π' ἀρχίζει νὰ προσεύχεται, νὰ φυλάγῃ γιὰ τὴν
προσευχὴν κίπιας ὥστε ὀρισμένες καὶ νὰ στέκεται πολὺ
πιστὸς σ' αὐτὲς, ἀκόμη καὶ σὰν τοῦ λείπῃ κάθε διάθεσις.
'Ὅχι γιὰτὶ τέτοιαις τεχτικαῖς προσευχαῖς εἶνε ποῦ νὰ πῇ τὸ
ἰδανικόν, παρὰ γιὰτὶ αὐτὸς εἶν' ὁ δρόμος ποῦ φέρνει στὸ
ἰδανικόν. Τὸ ἰδανικόν εἶν' ἡ ἀδιάκοπη προσευχὴ, ποῦ ἔξῃ
αὐτὸ δὲ στέκεται στὸ νὰ δένουμε τὰ χέρια καὶ νὰ μιλοῦμε,
μὰ πολὺ πειότερο στὸ νὰ γυρνοῦμε ἐκδιόκονα τὴν καρδιά